

JENNIFER L.
ARMENTROUT

LUPTA

Seria
TITANII
❧ VOLUMUL 3 ❧

Traducere din limba engleză de
IULIA DROMERESCHI

CORINT
BOOKS
—2020—

NICIODATĂ NU MĂ SIMȚISEM atât de rău făcând un lucru bun.

Poate că așa te simți mereu când te porți corect. N-am de unde să știu.

Se întâmplă atât de rar să fac ce trebuie!

Mă dureau încheieturile de cât strânsesem volanul. Fiecare celulă din trup îmi cerea să mă întorc la Josie, pentru că era *a mea*. Pentru că locul meu era cu ea, lângă ea și înăuntrul ei.

Dar nu puteam.

Totul se schimbase.

O putere letală, de nestăvilit, se agita în adâncul meu și nu se compara cu senzația de a fi Apollyon – era mult amplificată. Aveam impresia că trezirea bruscă și faptul și mai surprinzător că îl ucisesem pe Atlas erau doar începutul a ceea ce puteam să fac, pentru că întreaga lume era diferită.

Cerul avea o nuanță stranie, pe care nu o mai văzusem niciodată. Dincolo de autostrada de pe coasta Pacificului, oceanul era un caleidoscop amețitor de tonuri albastre. Pielea mea

sensibilizată percepea umezeala din aer. Am inspirat adânc și am simțit sarea marină. Mă apropiam de 160 la oră și simțeam că aș putea merge mai repede, că ar trebui să merg mai repede.

Și îmi era *foame*.

Dar nu mâncare voiam.

Voiam ce trăia și respira înăuntrul purilor și al semipurilor, al zeilor și al semizeilor, și înăuntrul lui Josie.

Nu puteam fi în preajma ei.

Era prea periculos.

Pusesem zeci de kilometri între mine și ea, iar curând aveau să fie sute și mii. Așa trebuia să fie, dar... încă îi simțeam trupul sub al meu, pielea ei mătăsoasă lipită de a mea. Încă îi auzeam strigătele scurte.

O iubesc.

Călcând accelerația, am știut unde să merg. Un loc departe de toți și de toate. Un loc în care mă puteam gândi și face planuri, căci aveam de gând să-iucid pe toți neno...

— Faci o greșeală.

— Rahat! am înjurat, trăgând de volan dreapta.

Cauciucurile au scârțâit. Praful s-a ridicat în aer, iar privirea mi s-a oprit asupra scaunului pasagerului.

Nenorocita de nimfă-mască stătea chiar lângă mine!

Era la bustul gol, ca de obicei, și purta pantalonii din piele de căprioară. Sclipea ca un glob disco.

— Ce mama dracului? am izbucnit, îndreptând volanul înainte să ieșim de pe autostradă.

E drept că un accident nu mi-ar fi venit de hac, dar nu simțeam nevoia să îmi testez indestructibilitatea.

— Puteai provoca un accident.

— De parcă viața ta nu ar fi deja un lung șir de accidente, a răspuns el, zâmbind ușor. Răspunsul este: da, fix așa este viața ta.

Am strâns volanul.

— Să-mi trag palme! Ce rahat mai vrei acum?

— Trebuie să vorbim!

Am simțit că mă cuprinde furia.

— Nu avem ce vorbi!

— Ah, ba da!

Nimfa a fluturat din mână, iar motorul s-a oprit pe dată, fără niciun avertisment.

Înjurând în toate limbile pe care le știam, am reușit să îndrept SUV-ul spre partea îngustă a drumului, între doi bolovani. M-am întors spre el.

— Știi că te pot ucide doar pocnind din degete?

— Poți. Și poate o vei face, într-o zi.

I-au scânteiat ochii.

— Dar nu astăzi!

— Nu știi ce să zic.

Simțeam elementul *akasha* cum îmi juca sub piele, răspândind o strălucire în nuanțe albicioase de ambră înăuntrul SUV-ului. Era atât de natural – nici nu trebuia să mă gândesc!

— Nu am chef de tâmpenii.

— Pentru că ai părăsit-o pe Josie? a spus el.

Am expirat brusc și am auzit cum îmi trosnește gâtul.

— Ai grijă, nimfă!

— Ai ales să pleci, nu? Chiar dacă rămâne descoperită?

— Nu a rămas descoperită.

Îndoiala a început să îmi roadă stomacul; chiar dacă îl avea prin preajmă pe cuplul incredibil de fericit format din Alex și Aiden, chiar dacă era semizeu, titanii erau periculoși. Totuși, știam din experiențele anterioare că aceștia aveau să se retragă, pentru o vreme. După ce îl pierduseră pe Atlas, nu aveau să

o mai urmărească pe Josie, cel puțin deocamdată, lăsându-mi timp să îi gădesc și să îi șterg de pe fața pământului.

În plus, eu eram mai periculos pentru ea.

Aveam ceva rece și crud în mine. Îi simțeam gustul. Voia să o devoreze pe Josie.

— Ai ales, Ucigașule de Zei?

Eram pe cale să îl invit să se arunce pe geam, când mi-am amintit cum apăruse, ca prin farmec, la Academia Legământului, și mă avertizase de ce se afla înăuntrul meu.

— Știi...

— Ce să știi?

— Că sunt Ucigașul de Zei.

— Că poți *deveni* Ucigașul de Zei, m-a corectat el. Știam cu toții că era o posibilitate. În fond, a devenit destinul tău, când ceilalți au murit.

L-am fulgerat cu privirea.

— Despre ce rahat de destin vorbești?

Un zâmbet misterios i s-a ițit pe buze.

— Sunt multe lucruri pe care nu le știi.

De ce nu îl aruncasem încă pe nenorocitul cu față sclipitoare pe geam, ghiciți voi.

— Te iubește, a spus el, abia șoptit. Îți dai seama ce înseamnă asta?

Am încremenit. Într-o secundă, mi-am imaginat-o pe Josie – fața ei îngrozită, când recunoscusem că mă hrăneam cu ea. Am văzut-o după ce îl ucisesem pe Atlas și mă pregăteam să-mi fac un Slurpee din Aiden. Cu părul șaten spre blond încadrându-i fața frumoasă, când mă ciupise cu pumnalul pătat de sângele unui Pegas.

Am văzut-o privindu-mă de parcă nu mai știa cine eram.

Apoi am văzut ce știa partea mea întunecată că i-aș putea face. Am închis ochii și am înjurat. Nu voiam să o mai văd.

— Nu! a murmurat el. Nu vrei. A așteptat puțin, apoi a spus: Dar o vei revedea.

Trecându-mi mâna peste bărbie, am deschis ochii și am privit oceanul, în timp ce mașinile treceau în goană pe lângă noi, pe autostradă.

— Te mai întreb o singură dată: ce vrei?

— Înțelegi ce înseamnă să fii Ucigaș de Zei?

— Că pot să ucid orice?

— Răspunsul tău nu e deloc inteligent, și nu vreau să te jig-nesc spunând asta. Adânc, în sufletul tău, știi de ce ești capabil. Asta te-a făcut să forțezi trezirea.

Era chestia aia dinăuntrul meu.

— Ai făcut o alegere, a adăugat el.

— Da, am răspuns. Nu pot să fiu în apropierea lor.

Scaunele de piele au scârțâit când nimfa s-a aplecat spre mine. Nu trebuia să mă uit la el ca să știu că era mult, mult prea aproape.

— Și știi unde vrei să mergi? Când nu am răspuns, a continuat: De ce ai vrea să conduci până acolo?

Privindu-l, am ridicat din sprâncene.

— Pentru că m-am gândit să conduc, apoi să zbor într-acolo.

Buzele roșii și foarte strălucitoare ale nimfei au schițat un zâmbet ironic.

— Ești Ucigașul de Zei. Trebuie doar să îți imaginezi unde vrei să mergi și vei fi acolo.

M-am holbat la el.

— Îți bați joc de mine!

— Încearcă!

S-a sprijinit de spătar, cu ochii scânteind.

— Și vei afla că nu ești capabil doar să ucizi, ci că poți mult mai multe.

Primul meu impuls a fost să îi dau una și să îl lipesc de portieră, însă am hotărât să îi fac pe plac.

— Cum ar fi?

— Să crezi viață.

Mi-a scăpat un râset scurt.

— Te afli la o clipă distanță de moarte.

— Încearcă, a repetat, fără urmă de teamă. Imaginează-ți unde vrei să mergi! Măcar o dată.

Privindu-l urât, am clătinat din cap, dar am făcut-o. Nu știu de ce. Mi-am imaginat coastele stâncoase și oceanul albastru-verzui, și aproape că am simțit soarele auriu pe piele, însă era mai mult decât atât. Auzeam o voce care suna ca a mea, dar nu îmi aparținea. Îmi spunea unde să merg.

Andros.

Am simțit, iar ochii mi s-au deschis brusc.

— Rahat...

Șocul aproape că m-a destabilizat. Nu mă mai aflu în SUV. Clătinându-mă în timp ce mă dădeam în spate, mi-am dat seama că mă uitam la oceanul înspumat, oceanul pe care nu îl mai văzusem de ani de zile. Mi s-a descleștat maxilarul. Imposibil! Aveam halucinații.

— Vezi? a spus nimfa, iar eu am privit într-o parte; era și el lângă mine. Ești capabil de multe, Ucigașule de Zei!

Am clătinat din cap.

— Nu știu... Cum e posibil?

Nimfa s-a întors spre ocean și a deschis larg brațele.

— Totul este posibil!

Nu putea fi adevărat, dar, când m-am întors, am știut... Pe toți zeii, era adevărat, iar eu pusesem jumătate de lume între mine și Josie, într-o secundă! Nu prea reușeam să înțeleg.

Ne aflam pe fâșia îngustă de nisip alb și piatră din Andros, cea mai nordică insulă dintre Ciclade. Muntoasă, plină de văi inundate de apă, încărcate de fructele pe care le furam când eram copil, era pe jumătate sălbatică.

Aveam cea mai ciudată senzație în timp ce am luat-o pe cărarea care ducea spre treptele pe care puteam urca dealul abrupt. Inspirând adânc, am ridicat privirea spre casa de calcar aflată pe cel mai înalt vârf. Era o clădire monstruoasă, cu trei etaje și câteva aripi, care, dacă lucrurile rămăseseră la fel, nu adăposteau decât statui de marmură și tablouri în ulei, înfățișându-i pe toți zeii! Cele două niveluri superioare erau înconjurată de balcoane cu multe nișe în care te puteai ascunde.

Veranda nu era pustie.

— Ce mama...? am început eu.

Pe verandă erau oameni, cu miile, privind în jos, spre noi. Simțeam eterul din puri și urmele mai vagi din semipuri.

Casa ar fi trebuit să fie goală. Nu exista niciun motiv ca personalul să rămână, după moartea mamei.

— Cine sunt oamenii ăia? am întrebat.

Nimfa și-a înclinat bărbia.

— Unii au făcut parte din personalul mamei tale. Au fost servitorii și confidenții ei. Acum, sunt ai tăi. Alții au venit când te-ai trezit. Și ei sunt ai tăi.

Ce mama dracului?

— Nu îi vreau aici.

— Stăpânul lor a venit acasă, în sfârșit.

Stăpân?

— Credeai că va fi altfel?

— Da!

M-am încruntat când cei de pe verandă, unul după altul, s-au lăsat în genunchi și au plecat capetele.

— Credeam că va fi pustiu aici.

Nimfa a chicotit.

Încrucișându-mi brațele, am expirat.

— Nu am ce să fac cu ei.

— Ah, cu siguranță le vei găsi ceva de lucru!

I-am aruncat o privire.

— Mă plictisesc să tot repet. Nu am nevoie de servitori. Pe toți zeii, semipurii ăia ar trebui eliberați!

— Semipurii ăia sunt aici din propria voință. Sunt aici pentru că tu ești aici, iar eu sunt aici din același motiv, a spus nimfa. Sunt aici să te ajut.

— De ce să mă ajuți?

Nimfa a zâmbit.

— Semenii mei au călcat pe aceste pământuri cu mult înaintea oamenilor, înainte ca zeii din Olimp să îi învingă pe titani. Am fost aici dinainte de domnia titanilor.

Părea să fi fost cu mult timp în urmă, într-o perioadă numită Mi Se Rupe.

— Ce treabă am eu cu toate astea?

Ochii lui ciudați au scânteiat – pe bune, ca două stelețe.

— Credem că a sosit din nou vremea schimbării.

Întrebarea despre ce schimbare era vorba mi-a murit pe vârful limbii. Nu voiam să fac parte din orice or fi crezut sau or fi vrut nimfele. Aveam propriile scopuri. Voiam să iau cu asalt bârlogul în care se ascuseseră titanii și să îi distrug unul câte unul. Nu aveau să mai fi o amenințare pentru Josie.

— Cum te numești? am întrebat.

A ridicat o sprânceană.

— Ewan.

— Ewan Ewok¹, am chicotit.

Nimfa s-a încruntat.

— Nu contează, am oftat și am pornit. La revedere, Ewan!

— Vrei să afli despre iubire? a întrebat el.

Dându-mi ochii peste cap, am mers mai departe.

— Iubirea se află la baza a tot ce este bine și a tot ce este rău, a strigat după mine. Din iubire pornește Apollyon.

Mi s-au ridicat firele de păr de pe brațe. M-am oprit. Purii și semipurii de pe verandă așteptau. Rochiile în nuanțe de ceruleu și rozaliu ale femeilor fluturau în vânt. Ce spunea nimfa îmi suna cunoscut, însă nu știam de ce.

— Destinul nu poate fi evitat, a continuat el. Destinul a privit în trecut și în viitor. Istoria se repetă.

Încet, aproape împotriva voinței mele, m-am întors spre el. Nimfa rămăsese pe loc, însă în privirea lui se putea citi străvechi și înțelept.

— Învăță diferența dintre nevoie și iubire!

Briza sărată purta spre mine vocea lui Ewan. Ochii lui de ametist s-au dat peste cap și i s-au văzut pupilele albe.

— Nu! am mormăit, vrând să fac un pas în spate, ca să opresc ce știam că urmează.

Nimfa a alunecat în față și a rostit cuvintele menite pentru primul Apollyon – pentru Alex –, dând viață profetiei care nu se împlinise.

— S-a întâmplat lucrul de care se temeau zeii. Sfârșitul vechii ere se apropie, iar viitorul bate la ușă.

Vocea lui s-a ridicat, purtată către mare și peste stânci:

¹ Specie fictivă de mamifere bipede din universul *Star Wars*. Au aspect de ursuleți și sunt vânători-culegători (n. tr.).

— Copila soarelui și noul zeu vor da naștere unei noi ere, iar marii creatori vor cădea unul câte unul, dând forme noi caselor și vetrelor noastre, luând cu ei și om, și muritor.

Să-mi trag palme!

Copila soarelui? Noul zeu? Naștere? OK, clar nu aveam ce să caut aici.

— Știi că poți să...

— A fost aleasă calea sângeroasă, desigur, a continuat el.

Nu aveam cum să îl opresc.

— Marele Război, pe care doar cei aleși îl vor purta, se apropie și, la final, soarele va cădea, iar luna va domni până la ridicarea soarelui nou.

Exasperat, am ridicat din sprâncene. Părea ca o zi obișnuită pentru mine.

— Să se știe! a urlat nimfa. Puterea soarelui va fi necesară pentru cucerire, pentru că forța războiului și viclenia nu vor fi suficiente. Iubirea și nevoia trebuie împăcate. Dacă nu, marele tărâm va pieri, pentru că taurul se află în casa leului.

OK!

Rămăsesem fără cuvinte. *Kaputt. Nada.*

Ewan, nimfa-mascul, a căzut într-un genunchi.

— La revedere, Seth, Zeul Vieții...

M-a trecut un fior pe spinare, când un fulger a lovit dinspre coastă, în plin ocean.

Nimfa a plecat capul.

— Zeul Morții.